

TELEVÍZNY SERIÁL STANICE FOX

BLAKE CROUCH

Mestečko

Wayward Pines

NEVYSPYTATEĽNÝ

2. časť trilógie

ZELENÝ
KOCÚR

Mestečko Wayward Pines

NEVYSPYTATELNÝ

napísal

BLAKE CROUCH

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Charaktery a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora.

Z anglického originálu Blake Crouch: *Wayward* (Thomas & Mercer, 2013) preložila Zuzana Filadelfi

Zodpovedná a jazyková redaktorka: Lujza Bakošová

Translation © 2017 by Zuzana Filadelfi

WAYWARD PINES © 2015 BLUEBUSH PRODUCTIONS, LLC.
ALL RIGHTS RESERVED. FOX TM FOX AND ITS RELATED ENTITIES.
ALL RIGHTS RESERVED

Foto na obálke © 2015 Fox Broadcasting Company

WAYWARD by Blake Crouch Copyright © 2013

Slovak edition © 2017 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk
Grafická úprava: Design Amorandi

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-89761-36-4
EAN 9788089761364

O KNIHE NEVYSPYTATEĽNÝ

Elektrický plot zakončený ostnatým drôtom ohraničuje malebné vidiecke mestečko Wayward Pines, ktoré je, navyše, pod neprestajným, dennodenným dohľadom ostreľovačov. Každý zo 461 obyvateľov sa tu zobudil po katastrofálnej nehode. Vo všetkých domácnostiach a obchodoch sú skryté kamery. Obyvateľom je nariadené, kde majú pracovať. Kde majú žiť. Za koho sa vydať, s kým sa oženiť. Niektorí veria, že sú mŕtvi a že toto je život po živote. Iní si myslia, že sú zavretí v experimentálnom väzení. Každý z nich tajne sníva o úteku, ale tých pár, ktorí sa o to pokúsili, sa presvedčilo o hrozivej pravde na druhej strane. Ethan Burke videl svet ukrytý za plotom. Je šerifom a jedným z tých, ktorí poznajú pravdu – Wayward Pines nie je len obyčajným mestečkom uprostred nebotyčných hôr. To, čo leží na druhej strane plota, je svetom akoby z nočnej mory, horšej ako akákoľvek predstava.

Pre teba, Chad Hodge

Mysel' má svoju vlastnú úlohu a tak, ako môže spraviť z raja
peklo, môže aj z pekla urobiť raj.

— **JOHN MILTON, *STRATENÝ RAJ***

Predtým, ako by som postavil múr, položil by som si otázku,
či sa snažím niečo ohradiť alebo vyhradiť.

— **ROBERT FROST, *MENDING WALL***

Keď si všímate prírodu, zistíte, že ak máte tendenciu
predstavovať si možnosť umelého spánku, máte sklon prijať
aj teóriu o nesmrteľnosti.

— **MARK ROTH, PHD.** (BUNKOVÝ BIOLÓG)

Včerajšok je históriou.
Zajtrajšok je mystériom.
Dnešok je darom.
Preto mu hovoríme prézent.
Pracujte tvrdo, buďte šťastní a užite si život
vo Wayward Pines!

**— oznam všetkým obyvateľom Wayward Pines
(povinne vyvesený na viditeľnom mieste v každej
domácnosti a na pracovisku)**

I

1

Mustin sledoval tvora cez teleskop Schmidt & Bender už dobrú hodinu. Objavil sa v kotline na úsvite a zastavil sa, keď sa prvé slnečné lúče dotkli jeho priesvitnej kože. Pomedzi balvany postupoval pomaly a opatrne, občas sa zastavil, aby oňuchal pozostatky svojich vlastných. Tých, ktorých Mustin zabil.

Ostreľovač sa natiahol k teleskopu, upravil paralaxu a uvelebil sa za hľadáčikom. Podmienky boli ideálne – čistá viditeľnosť, mierna teplota, bezvetrie. Keď zaostřil mriežku na 25-násobný zoom, tvorova strach naháňajúca silueta vystúpila na šedej suti kamenia. Zo vzdialenosti jeden a pol kilometra nemal hlavu väčšiu ako zrnko piesku.

Ak okamžite nevystrelí, bude musieť cieľ nanovo zaostřiť. Ďalšia možnosť bola, že kým bude pripravený opäť vystreliť, táto bytosť jednoducho zmizne z dohľadu. Nebude to koniec sveta. Asi pol kilometra nadol kaňonom stál elektrický plot pod vysokým napätím. Lenže ak sa mu podarí preliezť ponad vrcholec s ostnatým drôtom, nastane problém. Bude to musieť nahlásiť vysielaczkou. Zvolať tím. Extra práca. Extra čas. Vynaloží sa maximálne úsilie, aby tvora zastavili predtým, ako sa priblíži k mestu. Už počul, ako mu Pilcher nadáva.

Mustin sa pomaly zhlboka nadýchol.

Plúca sa mu roztiahli.

Vydýchol.

Plúca splasli.

Potom sa vyprázdnil.

Bránica sa uvoľnila.

Napočítal do troch a stlačil spúšť.

Zbraň AWM britskej výroby sa mu prudko zaborila do rame-
na, ozvenu výstrelu stíšil tlmič. Keď sa spamätal z trhnutia,
zamieril na svoj cieľ, priblížil si ho, ale stále ho videl zohnuté-
ho na plochom balvane na dne kaňonu.

Do pekla.

Netrafil.

Bežne neotáľal tak dlho a v hre bolo toľko premenných, dokon-
ca i za ideálnych podmienok. Barometrický tlak. Vlhkosť. Husto-
ta vzduchu. Teplota hlavne. Dokonca aj Coriolisova sila – rotácia
Zeme. Myslel, že počítal so všetkým, keď zameriaval, ale...

Tvorova hlava zmizla v ružovej hmle.

Usmial sa.

Trvalo to niečo vyše štyroch sekúnd, kým jeho zbraň .338
Lapua Magnum dosiahla cieľ.

Presný zásah.

Mustin sa posadil do tureckého sedu.

Vystrel si ruky ponad hlavu.

Ubehla polovica dopoludnia. Obloha oceľovomodrá a bez-
oblačná. Pľac mal umiestnený na vrchole asi dvanásťmetrovej
strážnej veže, ktorá bola postavená na skalnatom vrcholku ho-
ry, ďaleko nad pásmom kosodreviny. Z otvorenej plošiny mal
panoramatický výhľad na okolité vrchy, kaňon, les a mesteč-
ko Wayward Pines, ktoré bolo z tisícvestometrovej výšky len
mriežkou križujúcich sa ulíc uloženou v údolí.

Vysielačka zaškrípala.

„Mustin, prepínam,“ odpovedal.

„Práve sme v zóne štyri zaznamenali zásah do plota, prepí-
nam.“

„Vydržte.“

Zónu štyri obklopoval rozľahlý borovicový les, ktorý hraničil
s južným okrajom mesta. Zdvihol pušku a zahľadel sa na plot

pod klenbou zo stromov, sledoval ho na úseku asi dvesto metrov. Najprv zbadal dym špirálovito sa vznášajúci nad obhoreným zvierateľom.

„Vidím to,“ odvetil. „Je to len jeleň, prepínam.“

„Rozumiem.“

Mustin prešiel puškohľadom na severnú časť mesta.

Zjavili sa domy – pestré viktoriánske stavby vpredu s dokonalými štvorcami jasnozelenej trávy. S bielymi latkovými plotmi. Zamieril dole do parku, kde žena hojdala na hojdačke dve deti. Malé dievčatko sa spustilo na jagajúcej sa šmýkačke.

Pozoroval školský dvor.

Nemocnicu.

Komunitné záhrady.

Hlavnú ulicu.

Opäť ho premáhal pocit závesti.

Meštiaci.

Boli nedbanliví. Všetci do jedného. Tak prekrásne nedbanliví.

Nebolo to tak, že by ich neznášal. Nechcel žiť ich život. Už dávno sa zmieril s rolou ochrancu. Strážcu. Domovom mu bola sterilná izba bez obloka vnútri hory. Snažil sa s tým faktom uspokojiť, ako sa len dalo. Pozerajúc sa v takéto nádherné jasné ráno nadol, na doslova posledný pozostatok raja na tvári sveta, však neznamenal, že by nepocítil malý záchvev nostalgie. Túžby po domove, ktorý už neexistoval.

A už ani nikdy nebude.

Mustin sa posúval po ulici ďalej a spočinul zrakom na mužovi, ktorý rýchlo kráčal po chodníku. Oblečenú mal zelenú poľovnícku košeľu, hnedé nohavice a čierny kovbojský klobúk Stetson.

Mosadzná hviezda pripnutá na golieri sa trblietala v slnečných lúčoch. Muž zabočil za roh a hľadáček pušky mal zafixovaný na chrbte.

„... ráno, šerif Burke,“ pozdravil Mustin, „zasvrbelo vás medzi lopatkami?“

2

Občas sa mu stávalo, ako napríklad dnes, že mu Wayward Pines pripadalo ako obyčajné skutočné mesto. Slniečny svit sa vlieval do údolia.

Ráno ešte vždy príjemne chladné.

Sirôtky kvitli v črepníku pod otvoreným oknom, z ktorého vychádzala vôňa pripravovaných raňajok.

Ľudia boli na ranných prechádzkach.

Polievali trávniky.

Vyberali miestne noviny.

Kvapky rosy sa vyparovali z povrchu čiernych poštových schránok.

Ethan Burke vnímal lákavosť tohto okamihu. Predstierať, že všetko je presne tak, ako vyzerá. Že so svojou ženou a synom žije v perfektnom malom meste, kde je obľúbeným šerifom. Kde majú priateľov. Pohodlný domov. Všetky potreby do bodky naplnené. A práve vzhľadom na predstieranie naplno porozumel, ako výborne táto ilúzia funguje. Ako ľudia podľahnú dokonalému klamstvu, ktoré ich obkolesuje.

Keď Ethan vchádzal do kaviarne Steaming Bean, zvonček nado dvermi zacengal. Postavil sa k pultu a usmial sa na barmistku, hipisáčku s plavými dreadmi a oduševnenými očami.

„... bré ránko, Miranda!“

„Ahoj, Ethan! Ako obyčajne?“

„Áno, prosím.“

Kým chystala espresso na kapučíno, Ethan preskúmal obchod. Všetci pravidelní zákazníci boli už na svojich miestach, dvoch najstarších nevynímajúc – Phillip a Clay –, ktorí sa hrbili nad šachovnicou. Ethan k nim podišiel a chvíľu pozoroval hru. Vyzeralo to, že už hrajú poriadne dlho, každému zostal len kráľ, kráľovná a niekoľko pešiakov.

„Zdá sa, že smerujete k šach-matu,“ riekol Ethan.

„Prí, nie tak rýchlo,“ odvetil Phillip. „Ešte stále mám nejaké to eso v rukáve.“

Jeho protihráč, šedivý obrovský muž, sa ponad šachovnicu v hustej brade zaceril a povedal: „Tým *esom* má Phil na mysli, že bude nad ťahom rozmýšľať tak dlho, až ja zatiaľ zomriem a on vyhrá kontumačne.“

„No tak už mlč, Clay.“

Ethan sa presunul popri ratanovej pohovke k polici s knihami. Prešiel prstom po knihách. Klasici. Faulkner. Dickens. Tolkien. Hugo. Joyce. Bradbury. Melville. Hawthorne. Poe. Austenová. Fitzgerald. Shakespeare. Na prvý pohľad to bola len poprehadzovaná zbierka lacných paperbackov. Vytiahol z police tenkú knižku. *Slnko aj vychádza*. Na obálke bola impresionisticky stvárnená scéna z býčieho zápasu. Ethan sa pokúsil prehltnúť hrču, ktorá sa mu nahromadila v krku. Pravdepodobne to bola posledná existujúca – jediná kópia Hemingwayovej prvotiny, edícia vyrobená z tenkých stránok určená na masový predaj. Naskočila mu husia koža, bolo úžasné a zároveň tragické držať ju v rukách.

„Ethan, máš to nachystané!“

Schytil pre svojho syna ešte jednu knihu a prešiel k pokladnici po kapučíno.

„Vďaka, Miranda. Môžem si požičať tieto knižky?“

„Jasné, šerif,“ usmiala sa, „pokojne si ich zober.“

„Ďakujem.“

Ethan prstami brnkol po okraji klobúka a vyšiel von.

Po desiatich minútach prešiel sklenenými dverami, nad ktorými visel nápis

KANCELÁRIA ŠERIFA WAYWARD PINES

Recepcia bola prázdna. Nič nové.

Sekretárka sedela za pracovným stolom znudená ako vždy. Hrala pasians, v stabilnom, mechanickom rytme vykladala karty na stôl.

„Dobré ráno, Belinda!“

„Dobré ráno, šerif!“

Ani sa neobzrela.

„Volal niekto?“

„Nie, pane.“

„Nikto sa tu nezastavil?“

„Nie, pane.“

„Aký ste mali večer?“

Obzrela sa, zostala zaskočená, pikové eso sa jej zaseklo v pravej ruke.

„Čože?“

Odkedy sa stal šerifom, po prvýkrát sa pokúsil s Belindou prehovoriť milšie ako len povrchným slušným pozdravom či administratívnymi táraninami. V predchádzajúcom živote bola sestričkou na pediatrii. Uvažoval, či vôbec tušila, že o tom vedel.

„Len som sa pýtal, ako ste sa mali. Včera. Večer.“

„Aha.“ Prehrabla si dlhý striebrosivý vrkoč. „Fajn.“

„Nič zaujímavé?“

„Nie. Ani nie.“

Myslel, že mu vráti smeč otázkou, ako sa mal včera večer on, ale päť sekúnd trápneho ticha a očného kontaktu uplynulo a napriek tomu zostala ticho.

Ethan nakoniec poklepal hánkami o jej stôl. „Budem u seba.“

Vyložil si nohy na pracovný stôl z masívneho dreva a s vriacou kávou v dlaniach sa oprel do koženého kresla. Z náprotivnej steny na neho civela hlava obrovského losa. Medzi ňou a tromi starodávnymi skriňami na zbrane za pracovným stolom sa Ethan cítil, akoby tu mal všetky neosobné vymoženosti vidieckeho šerifa.

Jeho žena práve prichádzala do roboty. V predchádzajúcom živote bola Theresa koncipientkou. Vo Wayward Pines bola jedinou mestskou realitnou agentkou, čo znamenalo, že dni trávila za pracovným stolom v kancelárii na Hlavnej ulici a ľudia k nej prichádzali len sporadicky. Jej práca, ako väčšina z tých, ktoré boli obyvateľom mesta pridelené, bola len naoko. Výzdoba okien v predstieranom meste. Vlastne len štyri- či päťkrát za rok pomáhala niekomu s kúpou nového domu. Slušní obyvatelia boli odmenení možnosťou vynoviť si bývanie každých pár rokov. Tí obyvatelia, ktorí tu boli najdlhšie a nikdy neporušili pravidlá, žili v najväčších, najkrajších viktoriánskych domoch. A tým párom, ktorým sa podarilo otehotnieť, bol garantovaný nový, väčší, priestrannejší dom.

V najbližších hodinách nemal Ethan nič na práci a nikam nemusel ísť.

Otvoril knihu, ktorú si vzal z kaviarne.

Próza bola stručná a brilantná.

Pri opisoch nočného Paríža mu zabehlo.

Reštaurácie, bary, hudba, dym.

Svetlá skutočného života v meste.

Zmysel širokého sveta plného rozličných a fascinujúcich ľudí.

Sloboda objavovať ho.

Po štyridsiatich stranách knižku zatvoril. Nemohol to zniesť. Hemingway ho nerozptýlil. Nezmietol ho z reality Wayward Pines. Hemingway ho postavil tvárou v tvár tejto realite. Nasypal soľ do rán, ktoré sa nikdy nezahoja.

O trištvrte na dve Ethan odišiel pešo z kancelárie.

Prechádzal sa tichými štvrtami.

Každý, okolo koho prešiel, mu zakýval a usmial sa, zdravil ho nefalšovaným entuziazmom, akoby tu žil už veky. Ak ho aj potajomky nenávideli a báli sa ho, veľmi dobre to maskovali. Ale zase, prečo by nemali? Pokiaľ mu bolo známe, bol široko-ďaleko jediným obyvateľom Wayward Pines, ktorý poznal pravdu, a jeho prácou bolo, aby to tak aj zostalo. Zachovávať pokoj. Klamstvo. Dokonca aj pred svojou manželkou a synom. V prvých dvoch týždňoch v koži šerifa strávil väčšinu času študovaním dokumentácie o každom obyvateľovi, učil sa podrobnosti o ich minulých životoch. Detaily integrácie. Správy zo sledovačky o živote po integrácii. Teraz už poznal osobné osudy polovice mesta. Ich tajomstvá a obavy. Tých, ktorým by sa dalo veriť, že udržia túto krehkú ilúziu. Tých s jemnými trhlkami na pozlátke.

Stával sa z neho osamotený gestapák.

Nevyhnutné – ako mu bolo povedané.

Aj tak tým stále povrhoval.

Ethan došiel na Hlavnú ulicu a kráčal smerom na juh, až kým sa chodník a budovy neskončili. Cesta viedla ďalej a on prešiel zrázom do lesa s nebotyčnými borovicami. Hukot mestského života ustal.

Pätnásť metrov za cestnou značkou varujúcou pred ostrou zákrutou Ethan zastal. Obzrel sa k Wayward Pines. Neprichádzalo žiadne auto. Všetko bolo pokojné. Okrem jedného vtáčika čvirikajúceho v korune stromu nad ním nebolo počuť vôbec nič.

Zišiel zo zrázu a vošiel do lesa.

Vzdych voňal borovicovým ihličím vyhriatym od slnka.

Na mäkkej pôde lesa prechádzal Ethan striedavo pomedzi svetlo a tieň.

Kráčal rýchlo, až sa začal potiť na chrbte a zachladol na miestach, kde sa mu látka prilepila o kožu.

Bola to príjemná túra. Bez sledovania, bez ľudí. Človek osamote na prechádzke v lese, len sám so svojimi myšlienkami.

Asi dvesto metrov od cesty prišiel ku kameňom – zoskupené žulové kvádre roztrúsené medzi borovicami. V bode, kde sa les klenul k úbočiu vrchu, sa črtala vybiehajúca skala do polovice vrazená v zemi.

Ethan sa k nej priblížil.

Asi tri metre od neho sa nachádzala hladká vertikálna skalná stena, ktorá pôsobila reálne. Hneď pod ňou bola kremenná žila a jasné čiastočky machu a lišajníkov.

Zblízka bola ilúzia menej presvedčivá – tvary steny boli príliš pravouhlé.

Ethan zastal pár metrov obďaleč a čakal.

Po chvíli začul tlmený, strojový hukot mechanizmu, ktorý sa začal otáčať. Celá skalnatá stena sa zdvihla ako obrovské garážové dvere – dostatočne široké a vysoké, aby nimi prešiel traktor.

Ethan sa prikrčil popod dvíhajúce sa dvere do zatuchnutého, podzemného chladu.

„Zdravím vás, šerif!“

„Marcus!“

Ten istý sprievod ako naposledy – asi dvadsaťročný mladík s rozčuchanými vlasmi a ostrou bradou, zelenáč alebo skôr vy-

gumovaná hlava. Mal oblečenú žltú bundu a Ethanovi došlo, že si opäť zabudol priniesť svoju. Pripravoval sa na ďalšiu mrazivú jazdu.

Marcus nechal motor Wranglera bez dverí a bez strechy pustený na voľnobeh a stál otočený smerom, odkiaľ vyšiel.

Ethan sa vyštváral dopredu na miesto spolujazdca.

Vstupné dvere sa za nimi s dunením zatvorili.

Marcus uvoľnil ručnú brzdu, zaradil rýchlость a povedal do slúchadla: „Je so mnou pán Burke. Sme na ceste.“

Džíp poskočil a zrýchlil v jedinom neoznačenom pruhu.

Uháňal pätnásťpercentným stúpaním.

Steny tunela tvorilo odhalené skalnaté podložie.

Na niektorých miestach stekali po skale potôčky vody a cez cestu vytvárali siete. Na predné sklo spadla príležitostná kvapka.

Žiarivky svietiace nad nimi sa rozmazávali do morbidnej oranžovej rieky.

Smrdelo to tu skalou, vodou a výfukom.

Hučanie motora a vetra bolo také hlasné, že znemožňovalo akúkoľvek konverzáciu. Ethanovi to plne vyhovovalo. Oprel sa o sivé vinylové sedadlo a bojoval s nutkaním šúchať si ruky od neprestajných nárazov chladu a vlhkého vzduchu.

Zaľahlo mu v ušiach, hrmot motora sa vytrácal.

Prehltol.

Hukot sa vrátil.

Stále stúpali.

V rýchlosti päťdesiatpäť kilometrov za hodinu cesta trvala len štyri minúty, ale zdalo sa mu, akoby to bolo dlhšie. Keď čelil všetkému tomu chladu, hluku a vetru, niečo narúšalo orientáciu a prehľad o čase.

Pocit doslovného zavrtania sa do vnútra hory.

Znervózňovala ho predstava, že ide na návštevu k *nemu*.

Tunel sa vlieval do rozľahlej jaskyne, ktorá bola veľká ako desať skladísk. Desaťtisíce metrov štvorcových, možno aj viac. Priestor dostatočne priestranný na uskladnenie lietadiel a kozmických lodí. No namiesto toho v ňom boli zásoby. Ozrutné valcovité nádrže naplnené tovarom a jedlom. Dlhé rady policových systémov s uskladneným drevom a zásobami. Bolo tu všetko potrebné na udržanie posledného mesta na Zemi počas nadchádzajúcich rokov.

Marcus šoféroval popri dverách s nápisom „Suspenzácia“ namaľovaným na skle. Hmlisté, modré svetlo sa zaťahovalo za vchodom, a keď si Ethan spomenul na to, čo sa nachádza vnútri, pocítil mrazivý dotyk.

Pilcherove suspenzačné prístroje.

Stovky.

Každý obyvateľ Wayward Pines, jeho nevynímajúc, bol v tejto miestnosti na tisíc osemsto rokov chemicky suspenzovaný.

Keď zastavil pri sklenených dverách, džípom trhlo.

Marcus vypol motor a Ethan vystúpil z auta.

Sprievodca naľukol kód na klávesnici a dvere sa švihom otvorili.

Prešli popri nápis „Úroveň 1“ do dlhej, prázdnej chodby.

Bez okien.

Žiarivky bzučali.

Na podlahe boli šachovnicovo uložené biele a čierne dlaždice. Každé tri metre boli dvere so vsadeným okrúhlym otvorom. Nemali na dverách kľučky – otvárali sa len pomocou čipových kariet.

Väčšina otvorov bola tmavá.

Cez jedno z nich Ethana pozoroval mutant. Zreničky jeho veľkých mliečnych očí boli rozšírené, ostré očné zuby vycerené, jedným čiernym pazúrom ťukal o sklo.

Navštevovali ho v nočných morách. Zobúdzať sa spotený, zakaždým nanovo prežíval útok; Theresa mu hladila chrbát